

VÍCTOR HOSPITAL

El Víctor és un home educat, i amb valors sòlids. Fa molts anys que ens coneixem, així que més que una entrevista, estem en una xerrada entre amics. Espera les meves preguntes amb atenció, callat, discret, i quan em comença a respondre ho fa amb veu baixa, el to que ell acostuma a fer servir sempre que parla.

Si hi ha algú al bàdminton català que pot parlar d'aquest esport amb propietat, ets tu. Quan fa que vas començar a practicar-lo?

Vaig començar farà uns 30 anys, a l'escola, de manera recreativa. Al principi només jugava per divertir-me. M'agradava molt aquest esport. A l'institut, em vaig animar a competir.

El que passa és que tu eres un noi "todo terreno", practicant de varis esports a l'hora...

Sí, quan vaig començar amb el bàdminton, també feia tenis, judo i futbol. No era cap problema fer-ho tot. Quan ets nen tens energia i temps de sobres si ho aprofites. I el fet d'haver practicat d'altres esports, no va ser mai cap inconvenient, sinó un avantatge.

I...

El bàdminton em va enganxar plenament, i amb 14 o 15 anys, vaig deixar els altres esports i em vaig dedicar únicament al bàdminton. Em va agradar molt el seu dinamisme. I els resultats. De seguida vaig a tenir-ne de bons.

Quines eren les teves aspiracions al començament? Fins on volies arribar?

Fer bons resultats és quelcom inherent en l'esport, no ho podem negar, així que m'imagino que des del principi vaig voler passar-m'ho bé i, si guanyava, millor. Els bons resultats, de fet, tal i com ja he dit, van arribar de seguida. En començar a estudiar a l'INEFC de Barcelona, vaig integrar-me al grup de tecnificació d'allà. Entrenava cada dia 2 hores a l'INEFC, uns 3 dies al club i a més, mirava de fer entrenament físic específic tres dies més. Els meus estudis m'ho permetien.

Tot va anar bé sempre?

No, no, ni molt menys. Sí que és veritat que jo vaig posar molt de la meua part per millorar. Fins i tot havent entrenat al club, o a l'INEFC, en la meua formació va haver-hi una part autodidacta important. L'any 1990 vaig anar a Dinamarca durant un mes a entrenar. Tota una aventura, i més en aquella època. L'any següent vaig anar a Anglaterra. Ara és una cosa molt més freqüent, molts jugadors fan estades a d'altres països, però abans no era gens habitual.

Diguem doncs, que el bàdminton et va enganxar totalment.

Totalment, sí. El futbol m'agradava moltíssim també. Però de manera natural, mica en mica, vaig anar deixant un i dedicant-me més a l'altre, fins que ja va ser impossible fer res més que bàdminton d'una manera seriosa.

La pregunta de si tot va anar bé ha quedat a mitges...

Tens raó. Mira, el 1991, imagina, just després d’haver estat a Dinamarca, en plena forma, em trobava francament bé, fort, motivadíssim. Arriba el campionat d’Espanya i jo ja em veia a la final. Però saps què? Vaig perdre en el primer partit. Allò va ser molt dur. Ha estat la meva decepció més gran en tots aquests anys.

I quin podries considerar el teu millor moment, allò que més ha contribuït a la teva continuació en la pràctica d’aquest esport?

No crec que tingui un millor moment. La vida en general, i l’esport en particular, està fet de molts petits moments. Jo, al bàdminton, m’ho passava bé, m’ho passo bé. Fa uns anys va arribar un moment en que no m’ho passava bé, i ho vaig deixar durant 4 anys. Necessitava aquest “break”, però ara ja he tornat.

Potser algú no sap que et dediques al món de la docència. Ets professor d’educació física a l’IES Lauro a Les Franqueses del Vallès. Què és el que més intentes transmetre als teus alumnes de cicles formatius des de la teva vessant d’educador?

És indubtable que quan tractes amb persones, influeixes sobre elles, sobre tot si parlem de nens o joves. Ens hem d’adonar d’aquest potencial, però també del perill que comporta. Suposo que la meua manera de fer i veure les coses es va quedant. Jo miro de transmetre que hem de ser bones persones en tot allò que fem, i que ningú no et regalarà res. Per aconseguir aprovar una assignatura o guanyar una competició esportiva, és necessari preparar-se a fons. L’esforç i la constància són la millor eina. I per tal de ser constants, s’ha de ser valents, ja que lo fàcil és abandonar. Jo els animo a seguir-ho intentant. Si es vol, es pot. Amb constància és sorprenent el que es pot arribar a aconseguir.

I en quant a la teoria d’aquest esport? Vull dir, per exemple, quina importància tenen a l’hora de definir un bon jugador, els aspectes tècnics, tàctics, psicològics, forma física, etc? Es pot parlar en termes de tants per cent?

En la meua vessant d’esportista, sempre vaig explotar molt la part física, segurament per tal de compensar les deficiències tècniques. Pensa que vaig començar tard a practicar aquest esport, i això va pesar sempre. A similar nivell tècnic, un bon nivell físic és molt important. I a similar nivell de tot lo demás, la part psicològica és vital. L’hem de donar molta més importància a aquesta part del que normalment li donem. Poder conèixer-te a tu mateix i al contrari, els punts forts i els dèbils... Sí, francament, la part psicològica no hauria de ser la gran oblidada.

Fins on s'ha d'arribar per guanyar un partit, una competició, un títol? I què no val de cap de les maneres?

Per a mi és fonamental el respecte als altres. No val tot. Si per guanyar has de fer trampes, quin sentit té l'èxit? L'esport, en moltes ocasions, va lligat a la competitivitat, ja sigui amb un mateix (superació personal) o amb algú altre. Està clar que, segons ho plantejem, l'esport i la competició són un excel·lent mitjà per treballar valors. Però la competició és una font de tensions i conflictes que contínuament posen a prova capacitats com l'autocontrol, l'esperit de superació, la responsabilitat, el diàleg, la col·laboració, l'acceptació de les pròpies limitacions i les dels altres, etc. I tot això barrejat amb emocions fortes, com l'alegria desbordada, el ressentiment, la por, la frustració, etc., que compliquen la presa de decisions dels qui competeixen. Tot això porta una maduració i creixement de la persona, sobre tot si es fa en un clima adequat, un clima de fair play per damunt de tot.

Em mira amb els ulls ben oberts i amb un ampli somriure a la cara. Sap bé del que parla. Justament l'any passat li van donar el premi "fair play" a França (on és jugador regular).

Una darrera pregunta, Víctor. Hi ha cap jugador actual o recent al qual admiris especialment? Per què? Quin missatge ens pot transmetre un bon esportista?

No tinc cap referent al bàdminton, la veritat, però sí a d'altres esports. Per exemple, Rafa Nadal o Federer, al tennis. O Pep Guardiola, al futbol. La seva actitud va molt més enllà del propi partit. Tenen carisma, magnetisme, quelcom especial i contagiós, i són molt positius. Un esportista em pot sorprendre sense haver de ser un molt bon jugador. Em criden més l'atenció d'altres aspectes. Crec que tots entenem el que vull dir si pensem en els noms que he donat. I si són grans esportistes, doncs encara millor. Suposo que tot això s'ha de tenir, que és difícil de dissenyar...

Ens hem d'acomiadar. Aviat comença l'entrenament al Pavelló del Congost, on ell entrena habitualment. I no se'l vol perdre. Un exemple de maduresa i d'excel·lent forma física a seguir. No cal buscar més: el Víctor representa plenament allò de "Mens sana i corpore sano". Felicitats, Víctor, i gràcies per compartir amb nosaltres la teva saviesa... Que puguis continuar durant molts anys fent el que fas. Ens ajuda a tots.

Guadalupe